

Niektoré tajomstvá

NECHAJ

by mali zostať

SI TO

tajomstvami

PRE SEBA

KAREN M. McMANUSOVÁ

KAREN M. McMANUSOVÁ

NECHAJ SI TO PRE SEBA

Preložila Adriana Sýkorčinová

Karen M. McManus
TWO CAN KEEP A SECRET

Copyright © 2019 by Karen M. McManus
Translation © 2019 by Adriana Sýkorčinová
Cover design © Penguin Books, 2019
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu *Two Can Keep a Secret*
(Delacorte Press, an imprint of Random House Children's Book,
a division of Penguin Random House LLC, New York 2019)

preložila Adriana Sýkorčinová.

Redigovala Martina Korbová.

Obálku s použitím originálu upravil Augustín Putera.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – YOLi, Bratislava,
v roku 2019 ako svoju 1 542. publikáciu v elektronickej podobe.

Sadzba a zalomenie do strán PRO 2, a. s., Bratislava

ISBN 978-80-551-6934-7

Pre Gabrielu, Carolinu a Erika

Prvá kapitola

ELLERY

Piatok 30. augusta

Keby som verila na znamenia, toto by som nepovažovala za dobré.

Na batožinovom páse sa točil posledný kufor. Ružový, polepený samolepkami Hello Kitty a určite nie môj. Môj brat Ezra, podpierajúci sa o rúčku svojho veľkého kufra, ho pozoroval, ako sa už po štvrtý raz vezie okolo. Okrem nás stáli pri páse iba muž so ženou. Hádali sa, ktorý z nich mal na starosti rezerváciu auta z požičovne. „Možno by si si ho mala vziať,“ navrhol Ezra. „Zjavne nepatrí nikomu z nášho letu a stavím sa, že je v ňom zaujímavá garderóba. Samé bodky a flitre.“ Vo vrecku mu cinkol mobil. Vybral ho a povedal: „Starká čaká vonku.“

„Neuveriteľné,“ zašomrala som a kopla do kovovej bočnice batožinového pásu. „V tom kufri bol celý môj život.“

To som trochu zveličila. V skutočnosti bol ešte pred ôsmimi hodinami celý môj život v kalifornskom La Puente. Zopár škatúl som poslala do Vermontu už minulý týždeň, v kufri bol len zvyšok.

„Mali by sme to nahlásiť.“ Ezra si prehrabol kratučké vlasy a pohľadom prebehol halu. Kedysi mu tmavé husté kučery padali do očí ako mne. Na krátky strih, pre ktorý sa rozhodol v lete, som si ešte nezvykla.

Vzal svoj kufor a vykročil k informačnému pultu. „Skúsme tam.“

Chudý chalan za pultom vyzeral ako stredoškolák, líca a bradu mu pokrývali červené vyrážky. Na zlatej menovke, leda bolo pripnuté na modrej veste, stálo *Andy*. Keď som mu povedala o stratenom kufri, zošpúlil pery a natiahol krk k batožinovému pásu, na ktorom sa ešte stále vozila taška Hello Kitty. „Let 5624 z Los Angeles? S medzipristátím v Charlotte?“ Prikývla som. „Tamten vám určite nepatrí?“

„Určite.“

„To je nepríjemné. Ale svoj kufor dostanete, len vyplňte toto.“ Otvoril zásuvku, vybral z nej formulár a položil ho pred mňa. „Niekoľde tu mám pero,“ mrmlal a nezúčastnene šmátral medzi papiermi.

„Mám vlastné.“ Odzipsovala som svoj batoh. Najskôr som z neho vytiahla knihu a položila ju na pult, potom som začala loviť pero. Ezra prekvapene pozrel na knihu s rozpadávajúcou sa väzbou.

„To vážne, Ellery?“ spýtal sa. „*Chladnokrvne* si si vzala so sebou do lietadla? Prečo si tú knihu neposlala s ostatnými?“

„Je cenná,“ bránila som sa.

Ezra prevrátil oči. „Je ti jasné, že to nie je skutočný podpis Trumana Capota? Sadie oklamali.“

„Nech. Podstatný je úmysel,“ zamumlala som. Mama mi „podpísané“ prvé vydanie kúpila na eBayi pred štyrmi rokmi, keď dostala v seriáli *Zákon a poriadok* úlohu Mŕtvolý č. 2. Ani autogram Sida Visciousa na obálke platne *Sex Pistols*, ktorú dala Ezrovi, zrejme nebol pravý. Mali sme radšej investovať do auta so spoľahlivými brzdami, lenže dlhodobé plánovanie nikdy nepatrilo medzi Sadine silné stránky. „Ale vieš, čo sa hovorí. Keď si vo *Vraždolandii*...“ Konečne som našla pero a začala som do formulára rýchlo vpisovať svoje meno.

„Idete do Echo Ridge?“ zaujímal sa Andy. Ruka sa mi zastavila na druhom c v mojom priezvisku. „Viete, že už sa to tak nevolá? A idete priskoro. Otvárajú až budúci týždeň.“

„Viem. Nemyslela som ten zábavný park. Myslela som to...“ Slovo *mesto* som už nedopovedala. Knihu som strčila späť do batoha. „To je jedno,“ riekla som a opäť sa sústreďila na formulár. „Ako dlho obvykle trvá, kým sa nájde stratená batožina?“

„Zajtra by ste ju mali mať.“ Andy behal pohľadom zo mňa na Ezru. „Ste si dosť podobní. Dvojčatá?“

Iba som prikývla a pokračovala v písaní, zato Ezra zdvorilo odvetil: „Áno.“

„Aj ja som mal mať dvojča,“ povedal Andy, „ale absorbovala ho maternica.“ Ezra prekvapene zaochkal a ja som potlačila smiech. Takto je to s bratom zakaždým – ľudia sa mu zdôverujú s najbizarnejšími vecami. V tvári vyzeráme takmer rovnako, ale dôveru vzbudzuje iba on. „Stále si vravím, že by bolo super mať dvojča. Môžete predstierať, že ste ten druhý, a strieľať si z ľudí.“ Zdvihla som hlavu. Andy nás znovu skúmal spod prižmúrených viečok. „Ale vy dvaja by ste nemohli. Nie ste na to vhodné dvojčatá.“

„Nepochybne,“ potvrdil Ezra so silným úsmevom.

Rýchlo som vyplnila formulár a podala ho Andymu. Odtrhol si vrchnú stránku a mne vrátil spodnú žltú kópiu. „Takže mi zavoláte?“ overovala som si.

„Hej,“ odvetil. „Ak sa vám zajtra nik neozve, zavolajte na číslo naspodku papiera. Prajem vám príjemný pobyt v Echo Ridge.“

Cestou k otáčacím dverám Ezra hlasno vydýchol. Obzrela som sa a ponad plece sa naňho uškrnula. „Ty máš vždy tých najúžasnejších priateľov.“

Ezra sa striasol. „Teraz na to neprestanem myslieť. *Absorbovala ho maternica*. Čo to vôbec znamená? Žeby... Nie,

nebudem špekulovať. Nechcem to vedieť. Musí to byť čudné, vyrastať s čímsi takým, nemyslíš? S vedomím, ako ľahko si mohol byť tým nesprávnym dvojčaťom.“

Keď sme vyšli z letiska, ovalila nás dusná horúčava presýtená výfukovými plynmi. Hoci bol koniec augusta, vo Vermonte by som čakala podstatne chladnejší deň než v Kalifornii. Kým som si odhrňala vlasy z krku, Ezra si skontroloval telefón. „Starká krúži okolo, nechcela zachádzať na parkovisko,“ oznámil mi.

Nadvihla som obočie. „Starká esemeskuje počas jazdy?“

„Očividne.“

Naposledy som starkú videla pred desiatimi rokmi, keď nás bola navštíviť v Kalifornii, no k tomu, akú som si ju pamätala, mi to akosi nesedelo.

Po niekoľkých minútach čakania v sparne pri nás zastalo tmavozelené Subaru kombi. V okienku spolujazdca sa zjavila starkej hlava. Vyzerala takmer tak, ako keď sme spolu hovorili cez Skype, iba hustú sivú ofinu mala čerstvo ostrihanú. „Rýchlo, nastúpte!“ zvolala a kútikom oka sledovala dopravného policajta obďaleč. „Nesmie sa tu stáť.“ Vtiahla hlavu dnu, Ezra zatiaľ naložil svoj osamelý kufor na kolieskach do batožinového priestoru.

Keď sme nastúpili, starká sa k nám obrátila a s ňou aj žena za volantom. „Ellery, Ezra, toto je Melanie Kilduffová. Žije s rodinou na našej ulici. Za tmy horšie vidím a Melanie bola taká láskavá, že ma sem priviezla. Za mlada robila opatrovatelku vašej mame. Asi ste jej meno už počuli.“

S Ezrom sme sa na seba udivene pozreli. Áno. Áno, počuli.

Sadie odišla z Echo Ridge ako osemnásťročná a odvtedy sa tam vrátila iba dva razy. Najskôr rok pred naším narodením, na pohreb svojho otca, ktorý zomrel na infarkt. A druhý raz pred piatimi rokmi, na pohreb Melaninej dospievajúcej dcéry.

Doma sme si vtedy s Ezrom – a susedkou, ktorá s nami zostala – pozreli špeciálne vydanie programu *Dateline* – Záhada vo Vraždolandii. Sedela som pred obrazovkou ako prikovaná a sledovala príbeh Lacey Kilduffovej, krásnej blondínky, kráľovnej školského plesu z maminho rodného mesta, ktorú našli uškrtenú v halloweenskom zábavnom parku. Andy z reklamácií mal pravdu: niekoľko mesiacov po udalosti majiteľ premenoval Vraždolandiu na Strašidelnú farmu. Nebyť okatého názvu, pochybujem, že by sa prípadu dostalo toľko celoštátnej pozornosti.

Alebo keby Lacey nebola už druhou peknou tínedžerkou z Echo Ridge – a navyše z rovnakej ulice –, ktorej tragédia zaplnila novinové titulky.

Sadie nám po návrate z Laceyinho pohrebu neodpovedala ani na jednu otázku. „Chcem na to čo najskôr zabudnúť,“ odbila nás zakaždým. To isté nám celý život hovorila o Echo Ridge.

Iróniou osudu sme tam napokon skončili.

„Teší ma,“ povedal Ezra Melanie, zatiaľ čo mne zabehla slina. Ezra ma pobúchal po chrbte oveľa silnejšie, než bolo treba.

Hoci Melanina krása už odkvitala, stále bola svojím spôsobom pekná. Plavé vlasy zapletené do francúzskeho vrkoča, bledomodré oči, jemné pehy. Mala odzbrojujúci úsmev a medzierku medzi zubami. „Aj mňa. Prepáčte, že meškáme, ale premávka bola nečakane hustá. Aký ste mali let?“

Skôr než Ezra stihol odpovedať, ktosi hlasno zabúchal na strechu auta, až starká nadskočila. „Nestojte tu!“ vyzval nás dopravný policajt.

„V Burlingtone majú príšerné spôsoby,“ zafučala starká. Stlačením gombíka na dverách zatvorila okienko a Melanie sa opatrne zaradila za taxík.

Hmatala som po bezpečnostnom páse a nespúšťala pri-

tom oči z Melaninho zátylku. Nečakala som veru, že sa s ňou stretnem takto. Raz by k tomu asi došlo, keďže sú so starkou susedy, ale skôr som si predstavovala, že si kývneme na pozdrav pri vynášaní odpadkov, než že s ňou strávim hodinu v aute hneď po prilete do Vermontu.

„Počula som, čo sa stalo vašej mame, je mi to ľúto,“ povedala Melanie, keď vychádzala z letiska na úzku diaľnicu lemovanú zelenými tabuľami. Bol večer, takmer desať hodín, pred nami žiarila skupinka budov s rozsvietenými oknami. „Ale som rada, že je v dobrých rukách. Sadie je veľmi silná žena. Isto sa k nej čoskoro vrátite a dovtedy dúfam, že sa vám bude v Echo Ridge páčiť. Je to veľmi príjemné mestečko. Nora sa už teší, ako vám všetko poukazuje.“

Bravó! Takto sa má viesť rozhovor, ak sa jeho účastníci nemajú cítiť trápne. Žiadne: *Je mi ľúto, že vaša mama nabúrala do klenotníctva, lebo bola sfetovaná analgetikami, a teraz musí absolvovať štvormesačnú odvykaciu liečbu. Neprijemnú pravdu stačí naznačiť, obísť ju a preplávať do pokojnejších konverzačných vôd.*

Vitajte v Echo Ridge!

Krátko nato, ako sme vyšli na diaľnicu, som zaspala a zobudila som sa až na akýsi hluk, akoby sa naše auto ocitlo pod paľbou kameňov. Dezorientovaná som sa otočila k Ezrovi, no ten vyzeral rovnako zmätene. Starká k nám vykružila hlavu a hlasno, aby sme ju cez hluk počuli, nám oznámila: „Krúpy. V tomto ročnom období nič mimoriadne, až na to, že tieto sú nezvyčajne veľké.“

„Zastavím a prečkáme to,“ navrhla Melanie. Zatiahla ku krajnici a zaradila parkovací režim. Krúpy dopadali na karosériu čoraz intenzívnejšie. Myslela som na to, že Melanino auto po nich zostane ako poďobané, keď vtom sme sa

všetci mykli od úľaku – na stred predného skla dopadol obzvlášť veľký kus ľadu.

„Kde sa tu vzalo krupobitie?“ čudovala som sa. „V Burlingtone bolo horúco.“

„Krupy vznikajú v búrkových oblakoch pri teplotách pod bodom mrazu,“ vysvetľovala starká a ukazovala na oblohu. „Na zemi sa však rýchlo roztapia.“

Starkej tón nebol práve srdečný – neviem, či vôbec dokáže byť srdečná, rozhodne však pri rozprávaní ožila. Ako bývalá učiteľka sa v tej role isto cítila kompetentnejšie než v role starej matky, ktorej súd prideliť vnúčatá do náhradnej opatery. Niežeby som jej to mala za zlé. Kým Sadie neabsolvuje súdom nariadenú liečbu, bude nás mať štyri mesiace na krku a my ju. Sudca trval na tom, aby sme žili s príbuznými, no nemali sme veľmi na výber. Otec bol maminou aférkou na jednu noc – kaskadér, aspoň tak to tvrdil počas neuveriteľných dvoch hodín, ktoré so Sadie po zoznámení v losangeleskom klube spolu prežili. Nemáme tety, strýkov ani bratancov a sesternice. Okrem starkej sa nás nemal kto ujať.

Niekoľko minút sme sa mlčky dívali, ako krupy odskakujú od karosérie. Postupne ich bolo čoraz menej, až napokon krupobitie ustalo. Melanie sa vrátila na cestu. Pohľad na hodiny na prístrojovej doske mi prezradil, že je takmer jedenásť. Prespala som skoro celú hodinu. Zafahala som Ezru za rukáv a spýtala sa: „Kedy tam budeme?“

„Čoskoro,“ odvetil, potom potichu dodal: „V piatok večer to tu žije. Už kilometre som nevidel jedinú budovu.“

Vonku bola nepreniknuteľná tma, a hoci som si oči pretrela niekoľkokrát, za oknom som rozoznala iba mihajúcu sa šmuhu tmavých stromov. Napriek tomu som to nevzdávala, chcela som vidieť miesto, z ktorého Sadie tak túžila vypadnúť. „Bolo to ako bývať v pohľadnici,“ vravievala. „Krásne, ligotavé, stiesňujúco uzavreté. Tí, ktorí v Echo Ridge žijú,

sa tvária, akoby mal každý, kto prekročí jeho hranice, zmiznúť z povrchu zemskeho.“

Auto prudko nadskočilo na hrboli na ceste, bezpečnostný pás sa mi pritom zarezal do krku. Ezra na plné ústa zazíval, až mu pukla sánka. Nepochybovala som, že keď som zaspala, cítil sa povinný zostať hore a viesť rozhovor, hoci ani jeden z nás sa už niekoľko dní poriadne nevyspal.

„Posledný kilometer a sme doma,“ oboch nás prebral starkej hlas. „Práve sme minuli tabuľu Vitajte v Echo Ridge, ale je slabo osvetlená, asi ste si ju nevšimli.“

Mala pravdu. Nevšimla som si ju, hoci som chcela. Tá tabuľa bola jedna z mála vecí týkajúcich sa Echo Ridge, ktoré Sadie spomínala, aj to zvyčajne po niekoľkých pohároch vína. „Počet obyvateľov: 4935.‘ Za osemnásť rokov, čo som tam bývala, sa nezmenil ani o jedného,“ vravievala s úškrnom. „Aby mohol jeden pribudnúť, zrejme musí najprv jeden odísť.“

„Melanie, blíži sa nadjazd,“ zatiahla starká varovne.

„Viem,“ odvetila Melanie. Cesta sa skrútila do prudkej zákruty popod oblúk zo sivého kameňa. Melanie spomalila. Cestu nelemovali pouličné lampy, zapla preto diaľkové svetlá.

„Starká je ten najhorší spolujazdec na svete,“ šepol Ezra.

„Myslíš?“ odšepľala som. „Melanie pritom jazdí veľmi opatrne.“

„Ak len nestojí na červenej, jazdí prirýchlo.“

Nenápadne som sa zachichotala. „Zastav!“ zavelila v tej chvíli starká tak hlasno, až sme s Ezrom nadskočili. Ešte som si stihla pomyslieť, že isto začula naše posmešky a chce nás pokarhať, no potom Melanie prudko dupla na brzdy. Hodilo ma dopredu a zastavilo ma až trhnutie bezpečnostného pásu.

„Čo sa to...“ spýtali sme sa s Ezrom naraz, no obe ženy sa už hrnuli z auta. Vymenili sme si zmätený pohľad a na-

sledovali ich. Skackala som za nimi pomedzi mláčky spola roztopených ľadových krúpov. Starká stála pred Melaniným autom a uprene sa dívala na fliačik cesty osvetlený diaľkovými reflektormi.

A na nehybnú postavu, ktorá ležala v jeho strede. Zaliata krvou, s neprirodzene vykrúteným krkom a doširoka otvorenými očami, ktoré sa dívali do prázdna.

Druhá kapitola

ELLERY

Sobota 31. augusta

Zobudilo ma slnko páliace cez žalúzie, ktoré zjavne slúžili skôr na ozdobu než na zatemnenie miestnosti. Ležala som pod tenkou háčkovanou prikrývkou a na hodvábne mäkkej plachte, až kým sa neozvalo tiché klopanie na dvere.

„Áno?“ Posadila som sa a unavene sa pokúsila odhrnúť si vlasy z očí. Vstúpil Ezra. Postriebrené hodiny na nočnom stolíku ukazovali o desať desať, no keďže moje telo bolo ešte stále nastavené na kalifornský čas, mala som pocit, že som sa vôbec nevyspala.

„Ahoj,“ pozdravil. „Starká chcela, aby som ťa zobudil. O chvíľu tu bude polícia kvôli tomu včerajšku.“

Včerajšok. Zostali sme pri tom mužovi na ceste, učupení vedľa neho medzi tmavými mláčkami krvi, až kým nedorazila sanitka. Keď som sa naňho konečne odhodlala pozrieť, nedokázala som od neho odtrhnúť zrak. Bol taký *mladý*. Nemal viac než tridsať, na sebe športové oblečenie a tenisky. Melanie, zdravotná sestra, ho do príchodu záchranárov oživovala, no skôr v nádeji na zázrak než vo viere, že to pomôže. Keď sme opäť nasadli do staršej auta, prezradila nám, že bol mŕtvy už pred naším príchodom.

„Jason Bowman,“ informovala nás roztraseným hlasom. „Učí... učil... prírodopis na Echo Ridge High. Vypomáhal aj

so školským dychovým orchestrom. Medzi žiakmi bol veľmi obľúbený. Budúci týždeň by ste ho boli spoznali.“

Ezra mi hodil na posteľ balíček a vytrhol ma zo zamyslenia. Bol už oblečený do nového dňa, iba vlasy mal ešte trochu vlhké po sprche. „Toto som ti mal priniesť.“

Na neotvorenom balíčku bolo logo značky Hanes a obrázok usmiatej blondínky v športovej podprsenke a po pás vysokých nohavičkách. „Och, nie!“

„Och, áno. To sú *naozaj* nohavičky pre staré mamy. Stará vraví, že si omylom kúpila malú veľkosť a zabudla ich vrátiť. Teraz sú tvoje.“

„Paráda,“ zamumlala som a spustila nohy z postele. Namiesťo pyžama som spala v tričku, ktoré som mala včera pod svetlom, a vo vyhrnutých Ezrových teplákoch. Keď som sa dozvedela, že sa sťahujeme do Echo Ridge, vytriedila som celý svoj šatník a každú vec, ktorú som za posledných niekoľko mesiacov nemala na sebe, som neľútostne darovala charite. Po tejto čistke sa mi všetko zvyšné oblečenie, okrem niekoľkých kabátov a topánok, ktoré som odoslala minulý týždeň, zmestilo do jediného kufra. Dodalo mi to vtedy pocit, že aspoň malú časť svojho života si viem upratať a mať ju pod kontrolou.

Prirodzeným dôsledkom však bolo, že teraz som si nemala čo obliecť.

Z nočného stolíka som vzala mobil, či v ňom nemám správu o batožine. Nič. „Prečo si vstal tak skoro?“

Ezra pokrčil plecami. „Tak skoro zasa nie je. Bol som sa prejsť po okolí. Je to tu pekné. Veľa stromov. Hodil som zo pár príspevkov na Insta stories. A zostavil som playlist.“

Prekrížila som si ruky cez prsia. „Len nie ďalší playlist pre Michaela!“

„Nie,“ bránil sa Ezra. „Je to hudobná pocta Severovýchodu. Bola by si prekvapená, koľko piesní má v názve niektorý zo štátov Nového Anglicka.“

„Hm.“ Michael bol Ezrov priateľ, ktorý sa s ním týždeň pred naším odchodom preventívne rozišiel s odôvodnením, že vzťahy na diaľku nefungujú. Ezra sa tvári, že je s tým vyrovnaný, ale odvtedy už zostavil niekoľko veľmi emotívnych playlistov.

„Neodsudzuj.“ Pohľad mu zabľúdil ku knižnici, v ktorej stálo *Chladnokrvne* v úhladnom rade so zbierkou kníh Ann Rulovej, *Osudovým videním* a *Polnocou v záhrade dobra a zla*, a ďalšími knihami o zločinoch napísaných podľa skutočnej udalosti. Nič iné som si zo škatúľ odložených v kúte izby večer nevybalila. „Každý máme to svoje, čo nám pomáha.“

Keď odišiel, poobzerala som sa po cudzom prostredí, v ktorom som mala žiť najbližšie štyri mesiace. V noci mi starká povedala, že budem spať v Sadinej starej izbe. Dvere som otvárala nedočkavo a zároveň nervózne, čo mi tá izba o mame prezradí. Ocitla som sa však v bežnej, neosobnej hosťovskej. Nábytok z tmavého dreva, steny farby vajíčkovej škrupinky. Striedme zariadenie tvorila záclona, károvaný koberček a zarámovaná reprodukcia majáka. Vo vzduchu sa vznášala jemná vôňa citrónového leštiča na nábytok a cédrového dreva. Pokúšala som sa predstaviť si v tej izbe Sadie – ako si pred zájdeným zrkadlom nad bielizníkom češe vlasy alebo si pri staromódnom písacom stole píše úlohy, no nedokázala som to.

Rovnaké to bolo aj v Ezrovej izbe. Ani tá neniesla žiadne stopy po tínedžerke, ktorá v nej kedysi bývala.

Kľakla som si k škatuliam s vecami a v jednej som sa prehrabávala, až kým som nenašla vo fólii zabalené rámy s fotkami. V prvom, ktorý som rozbila, bola fotka mňa a Ezru na móle na pláži v Santa Monice na pozadí dokonalého západu slnka. Scenéria nádherná, zato mojej maličkosti fotografia príliš nelichotila. Na cvaknutie spúšte som ne-

bola pripravená, môj napätý výraz kontrastoval s Ezrovým širokým úsmevom. Napriek tomu som si ju nechala, lebo mi pripomínala inú fotografiu.

Tú druhú, ktorú som vybrala zo škatule – oveľa staršiu a zrnitú. Boli na nej dve identické dievčatá s dlhými vlnitými vlasmi ako moje, oblečené v štýle grunge z deväťdesiatych rokov. Jedno z nich sa žiarivo usmievalo, druhé bolo vážne. Mama a jej dvojča Sarah. Mali sedemnášť rokov a navštevovali posledný ročník na Echo Ridge High, kam onedlho nastúpime aj my s Ezrom. Niekoľko týždňov po vzniku fotografie Sarah zmizla.

Ani po dvadsiatich troch rokoch, ktoré odvtedy uplynuli, nik nevie, čo sa s ňou stalo. Presnejšie, možno aj vie, ale necháva si to pre seba.

Fotografie som postavila vedľa seba navrch knižnice a uvažovala som o tom, čo povedal Ezra, keď sa nám Andy zveril s príbehom o svojom narodení. *Musí byť čudné s čímisi takým vyrastať, nemyslíš? S vedomím, ako ľahko si mohol byť tým nesprávnym dvojčaťom.*

Sadie o Sarah nehovorila rada, akokoľvek som sa snažila vypáčiť z nej informácie. V našom byte neviseli žiadne jej fotky, aj túto jedinú som si musela stiahnuť z internetu. Prvý záujem o skutočné zločiny sa vo mne prebudil s Laceyinou smrťou, ale odkedy som bola dosť stará, aby som pochopila, čo sa stalo Sarah, moja zvedavosť prerástla do posadnutosti. Nevedela som si predstaviť nič horšie, než že vaše dvojča zmizne a už sa nikdy nevráti.

Sadie sa na fotke usmievala rovnako oslňujúco ako Ezra. V tom čase bola hviezda – populárna kráľovná školského plesu, tak ako Lacey. A snaha byť hviezdou ju odvtedy neopustila. Neviem, či by bola dosiahla väčší úspech než zopár štekov na obrazovke, keby ju bola podporovala sestra dvojča. Zato viem, že nie je možné, aby sa bez nej cítila úplná.

Keď prídete na svet s iným človekom, stáva sa vašou súčasťou rovnako ako tlkot vášho srdca.

Mama si vypestovala závislosť od analgetík z rôznych dôvodov – bolesť v ramene, škaredý rozchod, ďalší neúspech na konkurze, sťahovanie sa na štyridsiate narodeniny do dosiaľ najhoršieho bytu zo všetkých –, no nemôžem sa ubrániť myšlienke, že na začiatku tej špirály bola strata vážne sa tváriaceho dievčaťa z fotografie.

Ozvalo sa zvonenie pri dverách. Strhla som sa, fotografia mi takmer vypadla z rúk. Celkom som zabudla, že sa mám pripraviť na stretnutie s policajným seržantom. Pri letmom pohľade do zrkadla nad bielizníkom som zaúpela. Moje vlasy vyzerali ako parochňa, no všetky prípravky proti krepovateniu vlasov zostali v stratenom kufri. Stiahla som si ich do chvosta, ktorý som niekoľkokrát zatočila, a konce som bez použitia gumičky upevnila na zátylku do drdola. Bol to jeden z prvých trikov s vlasmi, ktoré ma Sadie naučila. Keď som bola malá, stávali sme pri dvojitom umývadle v kúpeľni a ja som ju pozorovala v zrkadle, až kým som si neosvojila rýchle, obrátne pohyby jej rúk.

Zaštípalo ma v očiach, no v tej chvíli sa schodiskom rozľahlo starkej volanie. „Ellery! Ezra! Je tu seržant Rodriguez!“

Vyšla som z izby, Ezra už bol na chodbe. Spolu sme zišli do kuchyne, kde chrptom k nám stál tmavovlasý muž v modrej uniforme. Starká mu práve podávala šálku kávy. V bavlnených nohaviciach, našuchovacích topánkach a blúze košeľového strihu vyzerala ako z katalógu značky L. L. Bean.

Seržant sa k nám otočil. Jemne sa usmieval, no pri pohľade na nás mu úsmev zamrzol na perách. Šálka mu vypadla z rúk na zem a rozbila sa. Zmeraveli sme, no o sekundu sme mu už všetci naraz priskakovali na pomoc – jeden doniesol papierové utierky, ďalší zbieral veľké porcelánové črepy z čierno-bielej dlažby.